

Arrest

nr. 54 825 van 24 januari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 22 november 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 oktober 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. SCHOUKENS, die loco advocaat P. DE BACKER verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Romazigeunerin afkomstig uit Gjakovë en bent u Kosovaars staatsburger. Uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielrelaas volledig baseert op de asielmotieven die door uw echtgenoot A.(...) Q.(...) werden aangehaald. Zo verklaarde u net als uw echtgenoot dat hij door Albanezen op de markt werd geslagen en dat deze op een dag bij jullie inbraken. Toen werd u ook geslagen. Op 9 november 2009 vroeg u in België asiel aan. Ter staving van uw identiteit legde u uw Kosovaarse geboorteakte uitgereikt op 26 oktober 2009 te Gjakovë neer. Voorts legde u een Belgisch medisch attest d.d. 15 februari 2010 neer waaruit blijkt dat er bij u een lipoom vastgesteld werd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig baseert op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw echtgenoot A.(...) Q.(...) (CGVS, p. 2-3). In het kader van zijn asielaanvraag heb ik een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier immers niet ter discussie. Betreffende het door u neergelegde medisch attest kan hieraan nog toegevoegd worden dat de medische problemen die hieruit blijken – er werd bij u een lipoom vastgesteld – geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van voornoemde wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. “

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster laat in haar verzoekschrift, z.d., (zie p. 3) gelden dat “door de bestreden beslissing werd verzoekster immers de toegang tot de asielprocedure ontzegd waardoor haar de bescherming van dat statuut wordt ontzegd en zij mogelijks verplichtend het land zal dienen te verlaten”.

Verzoekster voert een schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van de motiveringsplicht. Zij laat gelden dat haar bij het verhoor gevraagd werd of zij zich aansloot bij de verklaringen van haar man -waarop zij positief reageerde- terwijl zij op dat moment geen kennis had van de verklaringen van haar man, noch wist of deze correct en volledig waren.

Volgens haar dient de met het afnemen van het verhoor belaste ambtenaar de omstandigheden te schetsen dewelke werden aangehaald door haar man tijdens diens asielrelaas en kan van haar niet verwacht worden dat zij hier zelf navraag naar doet gezien de stresssituatie waarin zij zich bevond.

Verzoekster stelt bijgevolg dat de beslissing die lastens haar genomen werd, niet gebaseerd kan zijn op verklaringen die zij niet heeft kunnen lezen en niet heeft kunnen toetsen aan de werkelijkheid.

Voor het overige roept zij dezelfde middelen in als haar echtgenoot en vraagt dat aan haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend en dat de beslissing van “de Dienst Vreemdelingenzaken” (sic) wordt vernietigd (zie het verzoekschrift, p. 8).

2.2. De Raad wijst verzoekster er op dat haar, in strijd met wat zij beweert in haar verzoekschrift, de toegang tot de asielprocedure niet werd ontzegd.

Op 5 maart 2010 werd haar asioldossier door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal. Bij beslissing van 22 oktober 2010 van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, werd dit onderzoek afgesloten.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster en afdoende gemotiveerd heeft door te verwijzen naar de beslissing van diens echtgenoot.

Zij riep immers geen andere motieven in dan deze waarop haar echtgenoot zich beriep.

De Raad leest in het verhoorverslag van 27 juli 2010 (zie p. 2):

Vraag: "Om welke redenen heeft u Kosovo verlaten?"

Antwoord: "Mijn man had problemen, daarom zijn wij van Kosovo ontvlucht"

Vraag: "Had u zelf ook problemen?"

Antwoord: "Hij had problemen met de Albanezen en hij werd geslagen door de Albanezen"

Vraag: "Maar had u zelf ook problemen?"

Antwoord: "Ik zelf niet omdat ik de hele tijd thuis zat [...]"

Verzoekster heeft aldus, toen haar tijdens het verhoor gevraagd werd naar de redenen waarom zij haar land verliet, zelf herhaaldelijk aangegeven dat haar echtgenoot problemen had, dat zijzelf geen problemen heeft gehad en zich aansluit bij de verklaringen van haar echtgenoot.

Het argument in het verzoekschrift dat aan verzoekster tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal niet werd opgegeven welke verklaringen haar echtgenoot in het kader van zijn asielaanvraag had afgelegd en zij bijgevolg geen kennis had van deze verklaringen, snijdt geen hout vermits verzoekster zelf verklaarde dat zij haar land van herkomst had verlaten omwille van de problemen van haar echtgenoot en redelijkerwijs mag worden aangenomen dat echtgenoten in die omstandigheden van elkaar weten welke problemen hen tot die beslissing drijven.

Bovendien betwist verzoekster in haar verzoekschrift niet dat zij haar asielaanvraag steunt op dezelfde feiten als degene die door haar echtgenoot werden aangehaald.

Het feit dat de verklaringen van haar echtgenoot haar niet werden voorgelezen tijdens haar verhoor getuigen volgens de Raad dan ook niet van gebrek aan zorgvuldigheid in hoofde van de commissaris-generaal en doen geenszins afbreuk aan de wettigheid van de bestreden beslissing.

Immers, het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de commissaris-generaal de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster werd opgeroepen voor een verhoor, dat zij tijdens dit verhoor in het bijzijn van haar advocaat, de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

2.5. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 54 824 van 24 januari 2011 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters echtgenoot Y. M. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

"2.2. De Raad wijst verzoeker er op dat hem in strijd met wat hij beweert in zijn verzoekschrift de toegang tot de asielprocedure niet werd ontzegd.

Op 5 maart 2010 werd zijn asieldossier door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal. Bij beslissing van 22 oktober 2010 van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, werd dit onderzoek afgesloten.

2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980, bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de door verzoeker ingeroepen schending van artikel 3 EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing niet afzonderlijk gemotiveerd worden.

Artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 kan niet dienstig worden ingeroepen daar de Raad, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend uitspraak doet over de hoedanigheid van vluchteling (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.6. De Raad stelt vast dat het verzoekschrift geen enkele poging onderneemt om de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en deze van zijn echtgenote aangaande het incident waarbij drie Albanezen zijn woning binnenvielen.

De incoherenties blijven dan ook staande en hebben bovendien geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst.

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan verzoekers relaas niet voor waar worden aangenomen.

Daarenboven heeft verzoeker volgens zijn verklaringen geen aangifte gedaan van zijn problemen bij de politiediensten in zijn land van herkomst zodat er niet alleen van de voorgehouden incidenten geen enkel begin van bewijs voorhanden is, maar ook vaststaat dat verzoeker verzuimd heeft in eerste instantie bescherming te zoeken bij de overheden in zijn land.

Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien blijkt dat de asielzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij in de eerste plaats een poging doet om bescherming te krijgen in zijn eigen land.

De vaststelling dat verzoeker geen enkele poging ondernomen heeft om klacht neer te leggen, noch na het incident in Pejë noch na de problemen in Gjakovë, verzet zich tegen het besluit dat de overheid in zijn land van herkomst onwillig is om bescherming te verlenen.

Dit komt bovendien des te duidelijker naar voor nu uit de informatie van het Commissariaat-generaal die toegevoegd werd aan het administratief dossier, blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook RAE kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie.

EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP is over het algemeen goed en de verschillende gemeenschappen zijn over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. De RAE-gemeenschappen hebben geen grote klachten over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Het loutere feit dat er soms incidenten

gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

De stelling van verzoeker dat deze informatie achterhaald is, wordt niet gevolgd. Immers, het rapport van Amnesty International van september 2010 "Not welcome anywhere: stop the forced return of Roma to Kosovo" vermag niet de bevindingen van de commissaris-generaal aangaande de situatie van Roma in Kosovo te weerleggen.

De door de commissaris-generaal gehanteerde informatie, is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld van de huidige situatie voor RAE in Kosovo. Het rapport van Amnesty International daarentegen bevat eerder vaststellingen die algemeen van aard zijn en die zodoende géénszins afbreuk doen aan de omstandige en meer gedetailleerde informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld.

In zoverre de door verzoeker bijgebrachte informatie in strijd is met de informatie vervat in het administratief dossier, laat de Raad deze laatste, verzameld door een gespecialiseerd en onpartijdig ambtenaar, prevaleren op de informatie door verzoeker bijgebracht.

Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle werden geïmplementeerd, vermag geen ander licht te werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Waar het rapport van Amnesty International verwijst naar het akkoord van 20 oktober 2009 tussen de Belgische en Kosovaarse autoriteiten en dat betrekking heeft op de vrijwillige en onvrijwillige terugkeer van Kosovaarse staatsburgers en bezwaren of tegenwerpingen formuleert met betrekking tot een eventuele gedwongen terugkeer van RAE naar Kosovo, merkt verweerder terecht op dat dit niet aan de orde is in voorliggende procedure.

Het behoort immers niet tot de bevoegdheid van de commissaris-generaal om zich uit te spreken over de wijze of modaliteiten van een eventuele terugkeer naar het land van herkomst. Zulks komt louter toe aan de bevoegde minister of diens gemachtigde. Wél bestaat de opdracht van de commissaris-generaal erin om na te gaan of de asielzoeker voldoende concrete gegevens en elementen aanreikt waaruit kan blijken dat deze in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, wat echter zoals uit de beslissing blijkt, in casu niet het geval is.

Ook waar verzoeker verwijst naar een artikel van Human Rights Watch waarin gesteld wordt dat er in Kosovo geen adequate leefomstandigheden voorhanden zijn, merkt verweerder terecht op dat de commissaris-generaal geenszins ontkent dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden.

Echter, om tot een erkenning van de vluchtelingenstatus te leiden, dienen de discriminatie en het ontzeggen van bepaalde rechten van dien aard te zijn dat ze een toestand tot gevolg hebben die kan gelijkgeschakeld worden met een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De gevreesde problemen moeten bijgevolg dermate systematisch en ingrijpend zijn dat hierdoor fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

De situatie in Kosovo voor Roma is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine.

Betreffende verzoekers bewering dat een terugkeer naar Kosovo een onmenselijke behandeling uitmaakt gelet op zijn psycho-medische problemen, stelt de Raad vast dat verzoeker zich louter beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Hierin staat duidelijk te lezen dat "Betreffende uw psycho-medische problemen, gestaafd door diverse medische attesten, kan nog opgemerkt worden dat, zoals hierboven reeds gebleken is, de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde oorzaak, i.e. de drie Albanezen die u sloegen op de markt in Gjakovë (CGVS, p. 13), ernstig ondermijnd wordt. Bijgevolg heeft u niet zonder meer aannemelijk gemaakt dat de door u aangehaalde psycho-medische problemen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van

de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet inzake subsidiaire bescherming."

Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, en verzoeker blijft met zijn argumentatie dat de Roma-bevolking in het merendeel van de gevallen nog steeds geen effectieve toegang heeft tot de gezondheidszorg, in gebreke. Immers een verwijzing dergelijk algemeen rapport van Amnesty International over de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

Uit het voorgaande volgt dat de commissaris-generaal zijn beslissing op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens dit verhoor op 27 juli 2010 in bijzijn van zijn advocaat, de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat het verhoor plaatsvond met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Daarenboven maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in geval van problemen niet op de bescherming kan rekenen van de Kosovaarse autoriteiten.

Bijgevolg kan er ook niet worden besloten tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade; artikel 48/4, § 1 van de voormelde wet van 15 december 1980 bepaalt immers dat de subsidiaire beschermingsstatus enkel kan worden toegekend aan de vreemdeling die zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of wil stellen.

Waar verzoeker zich beroept op artikel 14 EVRM en stelt dat de discriminatie omwille van etnische afkomst nagenoeg is aangetoond, merkt de Raad op dat verzoeker nalaat concreet te verduidelijken op welke wijze de bestreden beslissing artikel 14 van het EVRM zou schenden.

Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet.

Voormeld artikel is niet geschonden.

De Raad is dan ook van oordeel dat er geen wezenlijke elementen ontbreken die hem verhinderen over het beroep te kunnen oordelen.

Er is derhalve geen reden om, zoals in het verzoekschrift gevraagd, de bestreden beslissing te vernietigen."

2.6. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en elf door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE